

Egyirányú út

Kőszínházak és független társulatok között, kortárs magyar drámák mellett egyszer csak jön egy alkalmi formáció, és a napi munka utáni, éjszakai próbák során létrehoz egy darabot, amely évek óta a legpontosabb képet adja a mai magyar kisemberről; arról a reményvesztett, egyirányú úton zsákutcába vezető életről, amelyet több millióan vallhatnak magukénak.

Az alkotók – a színészek, Kovács Dániel rendező és Róbert Júlia dramaturg – úgy rekonstruálnak egy újsághírt, egy postáskisasszony gyanús körülmények közt való kirablását, hogy nem sablonos, hanem tipikus életeket írnak a szereplők mögé. Egy szegénységből adósságba jutó, már csak a külföldi kamionsofőrködésben bízó tejipari munkását (Polgár Csaba), a szerethetően egyszerű, csak boldog életre vágyó encsi postásnőét (Szandtner Anna) és az elvált, kudarcos életű nyomozóét (Thuróczy Szabolcs). És a hármuk egyforma, mindenkire és igazán mégis csak saját magukra jellemző kilátástalanságát.

Közben pedig a szöveg olyan jól mondható, olyannyira életszerű, mégis drámai erejű és irodalmi értékű, olyan jó dramaturgiájú és annyira pontos, hogy bármilyen írónak büszkesége lehetne. A három színész ismét bizonyítja, hogy generációjuk legjobbjai közt a helyük: a karakterük alapjául szolgáló jóra való hajlandóság, az egyszerűségen átlátszó emberi értékek teszik átélhetővé a történetet, de az alakítások egyenként is tökéletesek. Szandtner kétségbeesése hol megjátszott, hol őszinte: a figurának mindkettőre oka van. Polgár keménynek akar látszani, de túl tisztességes, és bár tanulatlan, a helyzetét pontosan látja. Thuróczy empatikus, már kitörni sem vágyó rendőre kifacsart szófurdulatokkal igyekszik műveltebbnek látszani, mint amilyen.

A darab nem kínál megoldást, nem vet fel kérdéseket, csak megértet és átéreztet egy generációról generációra szálló életérzést. Átformálja a néző világról alkotott képét - és ennél aligha lehetne többet elérni.

MU Színház, december 19.

Magyar Narancs, Kovács Bálint, 2012/2.